

Handan ertesi sabah kahvaltıya geç indi. Rafet salona girip onu görünce, “Günaydın,” diyerek hemen yanına gitti.

“Günaydın, buyrun Rafet Hanım.”

“Şu hanımı kaldırsan artık, sizli bizli konuşmayı da. Ya Atlas gibi Rafet de...” Gülümsedi. “Sadece kızdığında Rafet der... Ya da buradaki birçok insan gibi Rafet abla de.”

“Peki Rafet abla,” diye cevap verdi Handan gülümseyerek.

“Bu sabah geç kaldın?”

“Uyku tatlı geldi,” dedi gerinerek.

Rafet oldukça tuhaf bulduğu gecenin dedikodusunu yapmak istiyordu. “E dün geceki iyilikten sonra güzel uyumuşsundur tabii.”

“N’aptım ben, hiç hatırlamıyorum...”

“Daha ne yapacaksın, aylardır kimsenin farkına varmadığı adamı gecenin yıldızı haline getirdin! Umut... Ne de güzel adı varmış.” Gülüştiler. “En komiğime giden de siz dans ettikten yarım saat sonra kızın gidip Umut’un yanına oturmasıydı. Halbuki adamın gözü aylardır onda zaten.” Bir kakhaha patlattı.

“Evet, kızın bu adamı fark etmesini sağladım belki ama Umut’a iyilik yapıp yapmadığımdan çok da emin değilim Rafet abla.”

“Niye ki? İyilik yaptın tabii, adamın gece boyu ne kadar mutlu olduğunu görmedin mi? Dans bile etti kızla.”

“Etti etmesine de... Böyle mi fark etmeliydi adamı?”

“Hmmm... Doğru... Ama olsun... Belki zamanla Umut’un aşkının değerini anlar.”

“Belki de Umut bu kızın aşkını hak etmediğini anlar.”

“E iyi işte, her iki durum da Umut’un yararına. Demek ki iyilik ettin!”

“Atlas nerde?”

“Keyfi yok bugün... Sabah hafif ateşi var gibiydi. Kahvaltısını etti, yine yattı.”

Handan bunu duyunca biraz telaşlandı. Çocukların hasta olması onu hep tedirgin ederdi. Çocuğu yoktu ama çocukları hastalandığında, arkadaşlarından daha çok telaşlanırdı. Çocuklar dertlerini tam olarak anlatamazlar, bu nedenle telaşlanıyorum diye açıklardı her seferinde. “Acaba niye? Doktora götüreceksiniz?”

“Her aksırmada tıksırmada doktora mı gidilir? Söz dinlemekten! Düzeler dinlenince, bir şey olmaaz... Çocuklar böyle büyür. Hem ben ona nane limon kaynatıp içirdim.”

“Ananem de bana içirirdi.”

“E iyileşmez miydin?”

“Anında.” Handan’ın yüzü aydınlandı.

“Sen ne yapacaksın bugün?”

“İnternette birkaç ev buldum, bugün onları görmeye gideceğim... Akşama dönerim sanırım.”

“Hadi bakalım, sana kolay gelsin. Benim de otele işim çok bugün.”

“Size de...” Rafet’in kaşını kaldırdığını görünce gülümseyerek düzeltti: “Sana da kolay gelsin.”

*

Kahvede gün başlamıştı. On beş-yirmi müşteri çay içiyor, kimi gazete okuyor, kimi sohbet ediyordu. Dışarıya *Ümit Tokcan*’ın söylediği bir türkü yayılıyordu: *Altın Hızma Mülayim...*

Uğur bir adamla sohbet ederken yanına başka bir adam geldi ve selam verip biraz uzaktaki boş masaya oturdu. Uğur kimseye belli etmeden ceketinin asılı olduğu yere gitti ve cebinden bir zarf

çıkartıp pantolonunun cebine koydu. Melih'ten iki çay isteyip biraz önce gelen adamın yanına oturdu. "Nasılsın Rüstem Ağa?"

"İlahi Uğur! Ağalık mı kaldı?"

Uğur onun omzuna vurdu. "Düşmez kalkmaz bir Allah... Her ağa parayla ağa olmaz, bunu bilmez misin? Nasıl oldu Hasan? Biraz daha iyice mi?"

Melih çayları bırakıp gidince Rüstem içini çekti. "Doktorlar iyi olduğunu söylüyorlar ama ayakta pek kalamıyor daha... Bir ay daha yatacak gibi."

"Aman iyi olsun da bir ay daha yatsın. Sen sıkma canını..." Etrafı kolaçan etti ve zarfı adamın kucığına bıraktı.

Rüstem sesini ağırlaştıran bir minnet duygusuyla konuşmaya başladı. "Uğur, oğlum bu iyiliklerini..."

"Rüstem Ağa, sizin köyde de şu son soğuklardan etkilendi mi sebzeler meyveler?" diyerek onun sözünü kesti Uğur.

"Sen yok musun?" dedi adam yüzünde beliren teşekkür ifadesiyle. "Konuyu yine tarlaya tapana getirdin yani! Öyle olsun bakalım... Çok yüksek bazı yerlerde don oldu diyorlar ama..."

*

Handan bir an evvel ev bulmak istiyordu çünkü sonraki aylarda ev bulmanın daha zor olduğunu söylemişlerdi. Şu anda satın alacak parası yoktu, fakat Ankara'daki evi ve ofisi satılır satılmaz buradan bir ev almaya karar vermişti önceki gün.

İnternette tespit ettiği evleri görmek için hemen sahipleriyle buluştu. İlk evi çok plansız ve epey büyük buldu. İkinci eve bayıldı ama o da çok büyüktü. Üçüncü ev ise tam ona göreymiş, kirası da oldukça uygundu. Tabii en az birkaç yıl çalışmayacağı için harcamalarına dikkat etmesi gerekiyordu. Para hesabı ya da idaresi, daima başarısız olduğu ve sıkıcı bulunduğu bir konu olmuştu. Ev sahibiyle acemice pazarlık etti ve bazı detayları konuşup anlaştıktan sonra bir yıllık kontrat imzaladı.

Neredeyse gelir gelmez bir ev ayarlamak için rahatlatmıştı. Ev sahibinin yanından ayrıldıktan sonra amaçsızca yürümeye başladı. Hava çok güzeldi. Canı biraz denizi seyretmek istedi, sahile doğru döndü ve kulaklığını takıp müziği açtı. *Farid Farjad* bu *Parsian* parçasını baharda Ege'de bestelemiş olamaz, diye düşünerek yürümeye devam etti.

*

Rafet her zamanki gibi bahçede, girişe en yakın masaya oturmuş oğluyula kahve içiyordu. "Birazdan kalkar dedim ya. Acele etme, keyfi yok çocuğun," diyerek söylendi.

Otuz iki yaşında, annesinin aksine uzun boylu, beyaz tenli, mavi gözlü olan Gökhan bir an önce Atlas'ı görmeye kararlıydı. "Özledim ama!"

"Özlemişmiş... Sen daha çok özlersin bu kafayla Atlas'ı."

Gökhan annesini ikna etmenin deveye hendek atlatmaktan zor olduğunu farkındaydı. "Anne bak, bu konuyu mantıklı bir şekilde konuşmak istiyorum. Lütfen..."

"Olur... Olur... Konuşalım... Evvela ben bir sorayım..."

"Sor bakalım."

"Gamze ve sen... Konuşmaya başladınız mı?"

"Hayır."

Rafet gayet otoriter ve dalgacı bir edayla, "Mantıklı konuşma burada sona ermiştir," dedi. "Siz ne zaman mantıklı hareket edersiniz, işte o zaman mantıklı konuşuruz."

"Anne... Lütfen yaaa! Çocuğumuzu resmen gasp ediyorsun, bunun farkında mısın?" dedi Gökhan biraz tehditkâr bir ses tonuyla.

Rafet komik bir ciddiyetle cevap verdi. “Öyle mi? Gidin şikâyet edin polise, hadi gidin şikâyet edin. Hatta dava açın! Açın da alın bakalım çocuğu... Yıllardır aynı evde hiç konuşmayan ana-babaya hangi hâkim çocuk verecek, ben de bir göreyim.”

Gökhan çaresiz bir tavırla arkasına yaslandı. “Offf anne!”

*

Öğlen olmuştu ve Handan’ın karnı acıkmıştı. İki gündür sürekli balık yemiş olsa da ızgara kokusuna karşı koyamayıp deniz kenarında balık ekmek yemeye karar verdi. Ufak taburelerden birine oturup yemeğinin gelmesini beklerken telefonunun çaldığını işitti. Ankara’dan Nihal arıyordu. Neşeyle açtı telefonu. “Buyrun! Deniz kenarından konuşuyorum... Balıklarla bakışarak!”

Başkent’in bürokratik ciddiyetinden bunalmış olan Nihal güldü. “Kıskandırma faslını geç de anlat! Hiç sesin çıkmadı kaç gündür, merak ettim.”

“Etme etme, keyfim gayet yerinde.”

“Nasıl oralar, umduğun gibi mi?”

Handan bir kahkaha patlattı. “Nihalcim bi öğrenemedin gitti... Ben ummam! Ne çıkarsa bahtıma!”

“Doğru söylüyorsun da ne olup bittiğini merak ettik.”

“Gayet iyi, bazı ufak tefek terslikler oldu ama burası çok şirin bir yer. Ufak bir otele kalıyorum şimdilik, sahibi çok tatlı bir kadın. Karşılaştığım insanlar, çoğunlukla gayet iyi tipler. Hava da çok güzel!”

“Ev işini ne yaptın?”

“Biraz önce bir tane buldum. Tam istediğim gibi ama satılık değil. Kirası uygundu. Kiraladım ben de. Boya badana, bahçe işini ayarlayıp akşama arayacaktım ben de seni.”

“Sorun değil, sen istediğin tarihten iki gün evvel ara yeter, ben her şeyi ayarladım.”

“Tamam canım. Görüşürüz. Herkese benden selam söyle.”

“Söylerim. Kendine iyi bak.”

“Sen de!” diyerek neşeyle bağırdı Handan ve denizi seyrederek iştahla balık ekmeğini yemeğe koyuldu.

*

Aysel ani planlar yapma ve bu planlara başkalarını da dahil etme konusunda uzmanlaşmış bir ev kadını olarak o sabah balık mezatına gitmiş, kilolarca balık almıştı. Temizleyip dondurucuya atma işini tabii ki tek başına yapacak değildi. Nurcan kendi işini bırakıp koşa koşa geldi arkadaşının yanına. Balıkları temizlerlerken Aysel bu işin aciliyetinin hem bilimsel hem de ekonomik temelini açıkladı: “Seni de işinden ettim Nurcan ama iyi temizlemiyorlar, böyle sabah pazardan çokça alıp dondurucuya atınca da hem ucuz hem pek rahat oluyor.”

“Aman canım n’olcak, çarşıya geç çıkıveririm, hakkında hadis mi var?” Farkında olmasa da yıllardır bu açıklamalara otomatik olarak onay verirdi. Kısa süreli bir sessizliğin ardından aklından geçeni sormanın sırası geldiğini düşündü. “N’aptın dün akşam?”

Aysel bir şeyi anlamak istemediğinde hep yaptığı üzere soruya soruyla karşılık verdi. “Neyi n’aptım?”

“E pes valla... Uğur’a burnundan soluyordun ya... Gösterecektin gününü... N’oldu?”

Aysel iç çekerek balık temizlemeye devam etti.

Fakat Nurcan konuyu kapamayacaktı. Hayır yani Aysel de onun gibi, başka kadınlar gibi, dümende kocasının olduğunu bir gün kabul etmeliydi, hep böyle yapıyordu, işine gelmeyince susuyordu! “N’oldu? Yine susturdu seni her zamanki gibi değil mi?”

“Sen beni hiç tanımamışsın. Beni kimse susturamaz!” dedi Aysel kendinden emin bir sesle.

“Eeee, n’oldu anlatsana!”

“Hiiiç... Yani...”

“Yani... Ne?”

“Offf ne bileyim! Uğur’un yaptığı açıklamalar bana biraz mantıklı geldi.”

“Ne dedi ki?”

Aysel bu sohbe te devam edip etmemekte kararsızdı, cevabı gerçekten merak ederek sordu: “Nurcan... Biz dedikoducu muyuz?”

Nurcan şaşırdı. Konu Uğur’un Aysel’e, bir koca olarak hiçbir şey anlatmamasıyken nasıl olur da ikisinin dedikoduculuğuna gelebilirdi ki? Gözlerini kocaman açarak sordu: “Kiiim? Senle ben mi?”

Aysel başını salladı. “Evet! Senle ben.”

Nurcan elinde bıçakla öylece kalakaldı. “Uğur mu dedi bunu?” İrkildi. “Üstüme iyilik sağlık!”

“Dur dur... Öyle demedi. Aslında o bana dedikoducu dedi.”

“E o zaman niye biz dedikoducu muyuz diye soruyorsun?”

Aysel açıkladı: “E hep beraberiz seninle!”

“Aslında alınma ama sen biraz seviyorsun dedikoduyu...” dedi Nurcan düşünceli bir tavırla.

“Ha yani ben bu dedikoduyu kendi başıma mı yapıyorum?”

Bu kadar da olmaz diye düşündü Nurcan. Tamam Aysel’i çok seviyordu ama buna izin vermeyecekti. “Kendine bu kötü huyunda ortak arama şekerim,” dedi ayağa kalkarak.. “Ben seni mecburen dinliyorum. Kırılma diye.” Arkadaşının bir şey söylemesine fırsat vermeden ellerini peçeteye silip yıkadı. “Ben gideyim artık geç olmadan.” Antreye ilerledi. “İşine bak sen, geçirmene gerek yok! Allahısmarladık!”

Aysel de içerlemişti. Balıkları temizlemeyi bırakmadan kızgın bir şekilde cevap verdi. “Güle güle! Sağ ol yardımın için. Eline sağlık!”

Nurcan antreden bağırđı. “Bir şey değıl!” Kapıyı çekip çıkarken kendi kendine söylendi. “Eline sağlıkmış!”

*

Handan amaçsız yürüyüşüne devam ederken kahveyi gördü ve etrafındaki çiçeklerle oluşturduğu tabloya hayran hayran bakarak yaklaştı. Uğur’un dışarı çıkıp başıyla selam verdiğini fark edince, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba nasılsınız?” diye sordu Uğur samimiyetle.

“İyiyim sağ olun. Kasabayı keşfediyorum.” Çiçeklere bakarak ekledi: “Çok güzel yapmışsınız kahvenin çevresini... Severim çiçekleri.”

“Buyrun bir çay için, yorgunluğunuzu alır.”

“İyi olur gerçekten, teşekkür ederim,” diyen Handan bir masaya oturdu.

“Çay mı kahve mi?”

“Bir orta kahve alayım ben, az önce yemek yedim de...”

“Bir orta kahve getir oğlum.”

Melih kadına ters ters bakarak cevap verdi. “Tamam usta.”

Handan gencin arkasından bakarken biraz alçak sesle, “Bana hâlâ çok kızgın galiba,” dedi.

Uğur eğlenerek konuştu: “Tüm dünyaya kızma yaşında şimdi. Melih yardımcımdır. İyi çocuktur aslında ama biraz fevridir... Durulur zamanla... Alınmayın siz.”

“Yok. alınmam ben öyle kolay kolay.”

O sırada otuzlarında bir adam dışarı çıkıp Uğur’a seslendi: “Ustam bana oku dediğın kitabı bulamıyorum, biri mi almış?”

Uğur ve genç kadından izin isteyip masadan kalktı.

Adamın arkasından bakan Handan kitaplığı görünce merak edip içeri girdi ve çalan türküyü daha net duydu. *Gülây* söylüyordu: *Beyaz giyme toz olur...*

Türkü ve içeri sinmiş kahve kokusu aklına ortaokuldayken yaşadığı sabahları getirdi: O okula giderken, anneanesi kahvaltısını bitirmiş yurttan sesler korosunu dinleyerek kahvesini içiyor olurdu.

Handan bulunduğu ana döndüğünde adamın, “Sağ olasın,” diyerek bir kitap aldığını ve Uğur’un bunu bir deftere kaydettiğini gördü. Sonra adam içerideki bir masaya oturdu ve çay söyleyip kitabı okumaya başladı.

“İlginç ve çok güzel bir fikir bu; kahvede kitaplık...”

“İlginç ama sanırım ilk yapan biz değiliz,” diye cevap verdi Uğur.

Bu sırada Melih kahveler elinde yanlarına geldi ve ciddiyetle sordu: “Ustam nereye bırakayım?”

“Dışarıda içeriz.”

“Kahveyi içince kütüphanenizi şöyle bir inceleyebilirim değil mi?”

“Tabii ki...” dedi Uğur ve meraklı bakışlar arasında masalarına döndüler.

*

Ayakta duran Gökhan oğlunun elinden tutmuş, masada oturan Rafet’le konuşuyordu.

Kadın biraz endişeliydi. “Çok gecikmeyin,” diyerek çocuğa döndü. “Atlas nasılsın böreğim? Bir yerin ağrıyor mu?”

Çocuk neşeli bir şekilde başını iki yana salladı. “Babanne, sen de gelsene!”

“İşim var benim otelde yavrum, sen babanla gez işte biraz.”

“Baba, arabayla gitmeyelim ama!”

“Arabayla gitmezsek yorulursun,” dedi Gökhan onu ikna etmeye çalışarak.

“Yorulmam.”

“İyi, hadi bakalım.”

Atlas babaannesine el sallayarak babasıyla uzaklaşırken biraz hayıflandı. “Offf... Keşke babannem de gelseydi.”

“Niye her seferinde babaanneni de yanında istiyorsun bakalım?” diye sordu Gökhan gülümseyerek.

“Çünkü o komik.”

“Ben değil miyim?”

“Değilsin.”

Çoğu insan tarafından eğlenceli biri olarak tanımlanan Gökhan oğlunun verdiği cevabı duyunca canının acıdığını hissetti ama bu normaldi tabii, neticede Atlas uzun süredir babaannesine birlikteydi. “Niye? Beraber gülmüyor muyuz?” diye sordu durumu ona açıklayabileceğini düşünerek.

“Gülüyoruz ama... Sen başka gülüyorsun.”

“Nasıl başka?”

Şöyle bir düşündü. “Senin göbeğin hiç hoplamıyor.”

“Demek öyle...” Gülümsedi. “Benim babaannen gibi göbeğim yok da ondan.”

Atlas bu cevabı kabul etmedi. “Ondan değil.”

“Peki neden? Açıkla bakalım, merak ettim.”

Atlas kısaca açıkladı: “Sen... Sen bi tek ses çıkarıyorsun gülerken, o kadar.”

Gökhan şaşırıldı. “Demek öyle...”

Atlas zıplaya zıplaya yürürken evet anlamında başını salladı.

*

Nurcan elinde dört-beş poşet sebze meyve ile çarşıdan dönmüştü. Eve girer girmez telefon çalmaya başlayınca elindekileri yere bırakıp ayakkabılarını çıkardığı gibi telefona koştu.

Çanakkale’de oturan kızı Selma arıyordu. “Annecim nasılsın?”

“İyiyim kızım iyiyim, çarşı pazar işi, şimdi girdim eve, sen aradın.”

“İşin varsa birazdan arayayım.”

“Aman kızım benim işim biter mi, çarşı biter yemek başlar. Canım da sıkkın zaten, aradığın iyi oldu.”

“Hayırdır anne? Babam iyi, değil mi?”

“İyi iyi baban. Aysel teyzen canımı sıktı bugün.”

“N’oldu yine?”

“Dalga geçer gibi konuşma benimle Selma! Bu sefer gerçekten kalbimi kırdı. Onunla bir daha hayatta konuşmam artık!”

Selma annesinin parlamalarına alışkındı ama bu kez sesinde hafif bir üzüntü vardı. “Anlat bakalım n’oldu?”

“N’olacak, telefon etti öğlene doğru, çokça balık aldım gel temizleyelim, kahve de içeriz dedi.”

“Eeee? Gittin mi?”

“Gittim tabii. Gitmez olaydım. Bana laf arasında dedikoducu demesin mi? Daha doğrusu kocası buna dedikoducu demiş ama bu biz ikimiz de dedikoducuyuz demeye getirdi.”

Selma kendini tutamayıp kahkaha attı. “Hadi yaaa! Sen ne dedin peki?”

“Ne diyeceğim, kendine ortak arama dedim.” Onun gülmeye devam ettiğini duyunca kızdı. “Selma, benimle dalga geçmek için mi aradın beni kızım?”

“Ama anne kabul et komikti. Aysel teyze yıllardır senin en iyi arkadaşın. Gece gündüz berabersiniz, böyle bir şeyden alınmana güldüm. Hem...”

“Hem ne? Başladığın lafı bitirsene kızım.”

“Annecim kızma ama kabul et, dedikoduyu seviyorsunuz işte.”

Nurcan ona çok kızmıştı. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız? Kimin tarafındaydı? “Sanki sen sevmiyorsun! Sanki dünyada dedikodu yapmayan insan var! Hadi kapatıyorum ben şimdi, tuvalete gitmem lazım.”

Telefon kapanınca Selma elinde ahizeyle öylece kalakaldı. “Anneee!” dedi ve gülerek başını iki yana salladı.

*

Rafet ve Yannis bahçede oturmuş bir saattir otelde halledilmesi gereken sorunları tartışıyorlardı. Garson eksiği ve sezon başlamadan yapılması gereken tadilat konusunda fikir birliğine vardıkları sonra Yannis sıkılarak sordu: “Rafet abla, resepsiyon ne olacak?”

Rafet güldü. “Ne olacak Yannis? Sonunda sana âşık olmayacak bir kız bulduk sanmıştım ama Maral da vuruldu galiba.” Şöyle bir yokladı Yannis’i, onu çocuğu gibi severdi ve artık yuva kurma zamanı geçiyordu. “Belki sen de seversin Maral’ı, evlendiririz sizi ha?”

“Rafet abla! O çocuk daha.”

Rafet güldü. “Ne çocuğu? Yirmi beş yaşında çocuk mu olur? Benim anamın yirmi yaşındayken iki çocuğu varmış.” Duraksadı. “Hoş, ben biraz geç aldım bebeğimi kucağıma ama...”

“Zaman farklı şimdi.”

Rafet’in bu açıklamalara karnı toktu. “Armudun sapı üzümün çöpü, zaman farklı diye diye olmaz bu işler oğlum. Birkaç yıl sonra kırk olacaksın, erkeğin büyük olması iyidir, karnın hep genç kalır... İyi düşün, yalnız başına yaşlanırsın bak sonral!” Cevap alamayınca sözlerini sürdürdü.

“Bugün telefon açtı Maral, yarın geliyor nihayet. Annesi iyiymiş.”

“Geçmiş olsun. Maral’in gelmesi iyidir. Siz çok yorulduunuz bir haftadır.”

“Yorulmadım ama otele bağlandım kaldım, çarşı işleri çok birikti.” Güldü. “Atlas da şikâyetçi. Kızma Birader aksadı. Tam beni yenecekken hep işim var diye kaçıyormuşum.”

Yannis gülümsedi. “Atlas haklı.”

*

Gökhan Atlas’ı parka götürmüştü. Onun kaydıraqla mücadelesini, neşeyle kayıp oflaya puflyaya tırmanmasını izlemeyi seviyordu. Özlüyordu oğlunu. Gerçi İzmir yakındı ve her hafta sonu gelebilirdi ama Rafet çocuğa el koyduktan sonra aralarında hiç konuşmadıkları bir düzen

oluşmuştu; bir hafta sonu annesi gelip görüyordu çocuğu, bir hafta sonu kendisi. “İnatçı Gamze!” diye geçirdi içinden ve o sırada Atlas’ın bağırdığını duydu.

“Hadi babaaa... Sen de kay!”

“Olmaz oğlum orası çocuklar için,” dedi Gökhan oturduğu banktan. Bir süre daha onu izledikten sonra seslendi: “Dönelim mi artık, hava serinledi biraz.”

Atlas hemen onun yanına geldi. “Dondurma alacak mısınız?”

“Ama hastasın biraz, dokunur.”

Çocuk başını hızla iki yana salladı. “Dokunmaz!”

El ele yürümeye başladıklarında Gökhan makul bir teklifte bulundu. “Küçüğünden alalım o zaman.”

“Tamam.”

Gökhan bir süredir aklını kurcalayan konuyu açmanın tam sırası diye düşündü. “Atlas, sana bir şey soracağım oğlum.”

“Sor.”

“Burada beni ve anneni özlemiyor musun?”

“İh.” dedi çocuk gayet doğal bir şekilde.

Gökhan bunu duymaya hazırды ama yine de aldığı cevabın dokunduğunu hissetti. “Ama biz seni çok özleyiyoruz oğlum.”

Çocuk durdu ve gözlerini kırıştırarak safça sordu: “Niye?”

“Çünkü uzaktayız ve seni her gün göremiyoruz.”

Bu açıklama Atlas’a yeterli gelmedi. “Geliyorsunuz ya.”

“Ama her gün gelemiyoruz. Sen benimle dönmek, eve gelmek istemez misin?”

“İh.”

“Niye?”

“Bilmem.” Düşündü biraz. “Babannem de gelecek mi?”

“O gelemez, onun evi, işi burada... Ama bazen bizi ziyaret edebilir.”

Atlas bu fikri şöyle bir tarttı kafasında. “Gelemem.”

“Niye ama?” diye sordu Gökhan sebebi için için bildiği halde.

“Burda çok işim var. Hem Rafet yalnız kalır.”

Gökhan gülümsedi ve sevecen bir ses tonuyla sordu: “Ne işin var bakalım?”

Atlas hemen açıkladı: “Her akşam bahçeyi *ben* suluyorum... Çiçekler ölsün mü?” Zıplayarak yürürken sözlerine devam etti. “Hem Rafet benimle hep konuşuyor. O herkesle konuşur...” Başını kaldırıp babasına gülümseyerek baktı. “Biliyor musun, o hiç kimseye küsmez!” Tam o sırada bir büfe görüp bağırdı: “İşte dondurmaa!” Babasını çekiştirerek koşmaya başladı. “Hadi alalım!”

*

Bahçede çay içerlerken Rafet telefonu kapadı ve Handan’a iyi haberi verdi: “Boya işi tamam, yarın dükkâna bekliyorlar. Boyaları seçip adamları eve bırakacaksınız. Senin için adresi yazdım.”

Handan adresin olduğu kâğıdı çantasına koyarken minnet doluydu. “Çok teşekkür ederim Rafet abla. Uğur Bey de araba işini halletti sağ olsun yanına ya da öbür güne getireceklermiş. Şanslıyım.”

Rafet elini boş ver dercesine sallarken gülümsedi.

Handan bahçeyi inceliyordu. Çiçeklerin düzeni ve bahçenin güzelliği, geldiğinden beri neşe kaynağıydı. “Rafet abla, bu otelin bir bahçıvanı var mı?”

Rafet güldü. “Hem de iki tane.”

“Kim? Denk gelmedim sanırım.”

“Mecnun... Mecnun asıl bahçıvan,” dedi Rafet ve gülümseyerek konuşmasını sürdürdü. “Atlas da onun çırağı.”

“İyi iş çıkarmışlar,” dedi Handan neşeyle çiçeklere ve çimlere bakarken. “Benim evin bahçesinde de çok iş var. Mecnun’u ayarlayabilir misin?”

Rafet düşündü. “Mecnun tuhaftır biraz.”

“Nasıl yani? Bahçıvan değil mi? Yani işi bu, değil mi?”

“Kasabanın biraz ilerisinde bir serası var... Herkesle geçinemez...” Güldü. “Adı üstünde Mecnun... Deli biraz... Neyse... Anlatmakla olmaz, ben akşam telefon edeyim, sen yarın git tanış. Anlaşırsanız bu çevrenin en güzel bahçelerinden biri de seninki olur. Seni severse... Parayla olmaz yani.”

“Peki,” dedi Handan meraklanarak.

O sırada Atlas ve Gökhan geldiler. Babası ayakta dikilirken çocuk hemen babaannesinin kucasına atlayıp dondurma yediğini, parkta ne yaptığını anlatmaya başladı. Rafet mutlulukla torununu dinledi ve Atlas susmayı başarınca Handan’la Gökhan’ı tanıştırdı.

“Çok memnun oldum. Her şeye hızır gibi yetişen bir anneniz var.”

Gökhan gülümseyerek annesine baktı ve “Bilmez miyim hiç?” dedi iğneleyici bir ifadeyle.

Rafet gülerken çocuğu kucagında zıplatmaya başladı. “İğne battı canımı yaktı tombul kuşş arabaya koşş!”

Gülüştüler.

*

Uğur eve yorgun argın geldi, terliklerini giyip salona girdi. Yemek saatiydi ama sofraya kurulmamıştı ve mutfağın ışığı da yanmıyordu. Aysel’in süslenmiş bir halde salonda oturduğunu görünce şaşırarak sordu: “Bir yere davetliyiz de ben mi unuttum?”

Aysel ona bakarak sevgiyle gülümsedi. “Yok yok bir şey unutmadın. Bugün canım bir şey pişirmek istemedi.”

“Tamam o zaman, dışarıdan bir şey söyleriz.”

Aysel hemen itiraz etti: “Yok yok, ben evde çok sıkıldım. Bugün şöyle dışarda, özel bir yerde yeriz diye düşündüm.”

“Nerede mesela?” diye sordu Uğur anlamayarak. “Yalnız mı gideceğiz yoksa Rıza Bey’le Nurcan Hanım da geliyor mu?”

“Onlar niye gelsin canım?” dedi Aysel bu tahmine öfkelenerek. “Biz ikimiz beraber bir yere gidemez miyiz karı koca? Dışarıda yemek yiyelim diyorum, yüz tane soru soruyorsun! Hemen peşimize Rıza’yı Nurcan’ı takıyorsun!” Alınmış bir sesle ekledi: “Ben sanki dışarda kocamla yemek yemeyi hak etmiyorum.”

Uğur şaşkındı. “Dur hanım yaaa... Bir söyledim bin işittim yine. Dur bir sakın ol. Sen böyle bana haber vermeden plan yaptığında, biz ikimiz bir yere gittik mi hiç şimdiye kadar?”

Aysel düşündü. “Ne bileyim ben, gitmişizdir herhalde.”

“İyi düşün.”

“Gitmedik mi?”

“Alışveriş dönüşlerinde bir yerde bir şeyler yediğimizi saymazsak gitmedik. Böyle bir şey yaptığında yanımızda hep birileri olur.”

Aysel onun bu detaya neden takıldığını anlamıyordu. “Neyse canım! İşte şimdi beraber gidelim istiyorum, ne var bunda bu kadar didikleyecek?”

“Bir şey demedim canım. Şaşırdım sadece. Nereye gideceğimize karar verdin mi?”

“Şöyle güzel bir balık yemek istiyorum, biri pişirsin ben yiyeyim. Bugün pazardan aldıklarımızı temizlerken içim bayıldı.”

“O halde ya limanda yiyeceğiz ya Rafet Hanım’ın yerinde... Sen seç...” dedi Uğur.

Aysel için seçim yapmak kolaydı. “Hmmm... Otele gidelim, oradaki müşteriler daha bir değişik.”

Uğur dalga geçerek sordu: “Nasıl daha bir değişik?”

“Daha bir üst tabaka.”

Uğur güldü. “E tabii... Kasabanın yüksek sosyetesini orada. Aşçı da yabancı tabii... Havalı bir yemek olacak.”

“Ufff Uğur, dalga geçme benimle, hadi üstünü değiştir, şık bir şeyler giy de gidelim.”

*

Handan akşam yemeği için salonda yerini almıştı, yine iki dirhem bir çekirdekti. Masada iki kişilik servis vardı, garson salatayı ve mezeleri getirmişti. Çok geçmeden Rafet gelip karşısına oturdu. “Uyudu sonunda.”

“Ateşi yok ama değil mi?” diye sordu Handan merakla.

“Yok yok, halsiz biraz. Bugünlerde içeri dışarı çok gezindi, e mevsim de değişiyor tabii... Babasına da şımarmış bugün haliyle... Anne ya da babası gelince yeme düzeni biraz şaşıyor.”

Handan çekinerek sordu: “Nerede yaşıyorlar? Yani... Uzak mı?”

Rafet bir kakhaha patlattı. “Sonunda azıcık meraklandın mı Handan? Hiç sormadın bu torunun burada ne işi var diye kaç gündür.”

“Yani... Genelde insanları sorularıyla rahatsız etmek istemem. Öğrenmem gereken bir şey varsa zamanla öğrenirim diye düşünürüm.”

Onu epeydir ahababı gibi hisseden Rafet, “İyi o halde, zamanı geldi,” dedi gülerken. “Sana bu akşam hayat hikâyemi anlatayım ben. Ama sen istemezsen seninkini anlatma haaa... Ben de öyle çok meraklı sayılmam yani.” Bir kakhaha daha patlattı.

Handan da güldü.

“Gökhan benim tek çocuğum. Ben eşimle yıllarca Almanya’da yaşadım, söyledim sanırım.”

Handan çorbasını içerken başını salladı.

“Sonra döndük, biraz memlekette kaldık ve on iki yıl evvel gelip tüm paramızı buraya yatırdık Hüsnü’yle... Hüsnü... Benim adam... Çok emeği geçti bu otele ama günlerden bir gün bana hayatımın kazığını attı.”

Kaşığını masaya bırakan Handan tüm dikkatini konuşmaya verdi.

“Yedi yıl evvel bir gün, o aralar Gökhan’ı yeni evlendirmiştik. Ne yapsa beğenirsin?”

Handan kaşlarını kaldırarak sordu: “Ne yaptı?”

“Çekti gitti!”

“Nereye?”

Rafet arkasına yaslandı. “Valla her yerde farklı bir adı var ama bizim oralarda tahtalı köy derler... Oraya...” Handan’ın yüzünde beliren ifadeyi görünce gülmeye başladı.

Handan da tutamadı kendini.

Gülüşmeleri hafifleyince, “Bana kazık attı deyince, beni bir kadınla aldattı sandın değil mi?” diye sordu Rafet.

Handan başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Sanmadıysan da niyetim buydu. Çoğunluk öyle sanıyor. Bu olayı böyle anlatmayı seviyorum, insanların dinlerken verdikleri tepkiler hoşuma gidiyor.” Tekrar güldü. “Neyse... Hüsnücüm öldü...” Hüzünlü olarak sözlerine devam etti. “Kendisi yok Allah’ı var artık, çok mutlu etti beni neredeyse kırk yıl. Nur içinde yatsın... Sessiz sedasız da öldü bir gün... Öğle uykusunda.”

Handan bu sözler üzerine duygusallaşarak, “Büyük bir aşkla evlenmişsiniz, ne güzel!” dedi.

“Yok be kuzum ne aşkı?” diyerek tersledi onu Rafet.

Handan şaşırdı. “Sen çok mutlu oldum deyince...”

“Biz ikimiz de Amasyalıyız, aynı köyden... O Almanya’daydı zaten. Bir yaz beni beğenip istetti, ben de şöyle bir baktım, halini tavrını sevdim, evlendik. O zamanlar böyle gezmek tozmak, birbirini tanımak falan yoktu...”

“Şimdi var mı?” diyerek araya girdi Handan. “Gezmek tozmak var ama tanımak hâlâ yok!”

“Hah işte, o da doğru... Neyse, ne diyordum? Aşk... Ne aşkı? Aşk biz yarattık kendi aramızda! Çok güldük, çok gezdik, oğlumuzu büyüttük ve çok mutlu yaşadık... Bir gün ama bir gün incitmedi beni Hüsnüm.” Hüzünlü halinden sıyrılıp noktayı koydu. “İşte son yaptığı çok hoş olmadı... Şık da olmadı... Ama öldü işte o da n’apsın?” Kakhahayı bastı.

Handan da kakhaha attı. “Rafet abla, gerçekten çok âlem bir kadınsın sen.”

Rafet iç çekti. “Öyleyim galiba... Ama sana bir sır vereyim...” Sesini alçalttı. “Her insan bir âlem aslında ama kimse kendinin bir âlem olduğunu bilmiyor.”

“Çok haklısın ama...” dedi Handan kadının neşesi karşısında iyice rahatlayarak. “Biz biliyoruz.” Rafet çorbasından bir yudum aldı. “Hadi hadi iç, buz olmuş.”

*

Kumral, saçları hafif dalgalı, uzunca boylu, yapılı bir genç loş çiçek serasında sardunyalının, petunyalının ve diğer çiçeklerin arasında dolaşıyordu. Cep telefonu çalınca açtı. “Alo.”

“Mecnun nasılsın yavrum?”

“İyi Rafet abla, hayırdır?” Neşeyle devam etti. “Menekşeler beni mi sordu? Yoksa Atlas işi mi aksatıyor?”

“Yok yok, ikisi de değil. Yarın serada mısın diye aradım.”

“Başka nerde olacağım?” diye terslendi Mecnun.

“Allah Allah... İşin olur gücün olur, ben ne bileyim.”

“Burdayım burda, ayrılamam istesem de...”

“O niye?”

Mecnun ciddiyetle cevap verdi. “Sakız sardunyalar ortalarda olmadığımızda toplu intihar girişiminde bulunuyorlar.”

Rafet güldü. “El deliye ben akıllıya hasret! Neyse bak ben sana yarın birini yollayacağım, bahçesi için sana ihtiyacı var, bi tanışın.”

“İyi, gelsin bakalım... Ama söz vermeseydin.”

“Yok yok, seni bilirim. Hadi iyi akşamlar sana.”

“Sana da ablacım.”

Mecnun telefonu kapatıp cebine koydu ve seranın yola yakın kısmında bulunan evine girdi. Son derece dağınık olan odada bir masanın üzerinde bir sürü CD ve bir defter vardı. Defteri ve CD’lerden birini alıp seraya geri döndü, kapalı bir bölümde kocaman bir masanın üzerinde bulunan müzik sisteminin başına geçti. Defteri açıp sayfaları çevirdi:

PEMBE ORTANCALAR:

Beethoven / Fur Elise / Menuet No.2 in G

Yann Tiersen / Naval

Fikret Kızılok / Bu kalp seni unuttur mu?

Cem Adrian / Bana özel

Yüksek sesle anons yaptı: *Beethoven Fur Elise / Menuet No 2. in G.*

Sonra da müzik sisteminin yanından iki kolon alıp önündeki levhada Pembe Ortancalar yazan bölüme bıraktı. Gidip müzik sisteminin sesini ayarladı, *Fur Elise*’in melodisi duyulunca ortancaların başına oturdu ve hafifçe çalan müziği dinleyerek çiçeğin yapraklarını okşamaya başladı.

*

Rafet’in hayat hikâyesinden etkilenen Handan, bu kadının neşesi bana ananemi anımsatıyor, ne de güzel bir akşam diye düşündü içten içe.

“Et ve şarap nefis gerçekten... Şef Yannis bu işi biliyor.”

“Kesinlikle... Hüsnü öldükten sonra Yannis’i bulduğum için çok şanslıyım.”

O sırada Uğur ve Aysel kol kola salona girince garson hemen yerlerini gösterdi. Aysel Rafet ve Handan’ı görünce çantasını masaya bırakıp kocasını kolundan çekti. “Gel de Rafet Hanım’a iyi akşamlar diyelim.”

Uğur mecburen karısının peşinden gitti. Onların masaya yaklaştığını gören Rafet hemen ayağa kalktı.

“Nasılısınız Rafet Hanım?” dedi Aysel elini uzatarak.

“Aysel Hanım, Uğur Bey’in eşi. Bu hanım da Handan. Uğur Bey, siz tanıyorsunuz zaten.”

Handan kadınla el sıkışırken, “Memnun oldum,” deyip adama döndü. “İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar,” dedi Uğur nazikçe.

Kocasının Handan’ı tanıdığını duyduğu andan itibaren tuhaf bir tedirginliğe kapılan Aysel sakince konuştu. “Biz de bu akşam güzel bir balık yiyelim dedik.” Gülümsedi. “Uğur ısrar etti daha doğrusu, hanım bugün de yorulma dışarı çıkalım deyince kendimizi burada bulduk.”

Kocasına dönerek sordu: “Değil mi hayatım?”

Aysel’den gelen her türlü emrivakiye alışkın olan Uğur ifadesiz bir şekilde başını salladı.

Rafet hâlâ ayaktaydı. “İyi ettiniz.”

Aysel genç kadına bakarak sordu: “Handan Hanım müşteri mi?”

“Evet,” diyerek kısa kesti Rafet.

“Nerden geldiniz?”

“Ayakta kaldınız, buyrun beraber yiyelim,” diyerek araya girdi Rafet.

Uğur derhal itiraz etti: “Yok biz sadece bir merhaba diyelim dedik.” Karısına dönerek dalgacı bir tonla sözlerini sürdürdü. “Hatta Aysel sizi görmedi de ben görüp ısrar ettim, değil mi hayatım?”

Karısı bozulduğunu belli etmedi. “Evet evet biz sizi daha fazla rahatsız etmeyelim.”

Aysel yerine oturur oturmaz hemen sordu: “Kim bu kadın Uğur, nereden tanıyorsun?”

“Ayseel...” dedi Uğur ona sert bir bakış atarak.

Garson o sırada siparişleri almak için gelince kadın konuşmaya ara vermek zorunda kaldı.

Rafet ve Handan sohbet etmeye devam ediyorlardı.

“İşte kısacası... Atlas’ın benimle yaşama hikâyesi bu...” dedi Rafet.

Handan avukatken böyle bir durumla sadece bir kez karşılaşmıştı, fakat bu çok daha farklıydı çünkü arada bir de çocuk vardı. Müvekkili olan kadın çocuklarının hepsini evlendirdikten sonra on yıl boyunca aynı evin içinde, adamın her işini yaparak ama adamlarla tek kelime konuşmayarak yaşamıştı. Sonunda da, “Beni artık boşa,” diyerek Handan’a gelmişti. “Vaaay beee... Aynı evde dört yıldır hiç konuşmadan yaşamak... Zor iş... Ama niye? Kavga sebebi ne?”

Rafet omzunu silkti. “İnat... İnat, başka hiçbir sebebi yok...” Güldü. “Başta bir sebep vardıysa bile eminim unuttular.”

“Boşanmaktan hiç bahsetmediler mi peki?”

“Etmazler mi? Hep ediyorlar... İkisi de birbirinin dava açmasını bekliyor. Hem inatçılar hem de tembeller yani.” Gülümseyerek kadehini kaldırdı. “Atlas’a içelim!”

*

Uğur yemekten döner dönmez yatmıştı. Geceliğini giymiş olan Aysel aynaya bakarak saçlarını tararken, “Çok güzel bir yemektir, değil mi?” diye sordu.

“Hıhı...” dedi dalmak üzere olan Uğur.

“Teşekkür ederim.”

“Afiyet olsun.”

“Uğur, biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu Aysel yumuşak bir sesle.

“Neyi?” dedi adam dirseğinin üzerinde doğrulurken.

“Biliyorsun. Handan mı neyse... O kadını nereden tanıdığını.”

Uğur başını yastığa koyarken sakın ama bıkkın bir ses tonuyla cevap verdi. “Bu merak ve dedikodu huyunu hiç bırakmayacaksın değil mi?”

“Ne yani, orda bir adam olsaydı ve ben tanıyor olsaydım, sen bana nereden tanıdığımı sormaz mıydın?” dedi Aysel kızgınlığını sesine yansıtmamaya çalışarak.

“Sorar mıydım?”

Aysel buna çok kızılıyordu. Bu adam hep böyleydi, ağız tadıyla bir kavga bile edemiyordu, hep sakindi, hep. “Offf... Aman iyi tamam sormazdın. Zaten sen beni hiç kıskanmadın ki. Ben seni kıskanıyorum işte n’apayım! Çünkü seni seviyorum.”

“Bu mu sevgi yani?”

Aysel kızgınlığını belli etmeye karar verdi. “Ya ne?”

“Ben bilmem ya, o nedenle sana soruyorum,” dedi Uğur sakince.

“Bak yine aynı şeyi yapıyorsun Uğur!”

“N’apıyorum?”

“Soruma cevap vermemek için başka yere getiriyorsun konuyu.”

“Offf Aysel offf... Hani geçen akşam kaza yapmıştım ya?”

“Evet?”

“İşte Handan Hanım’ın arabasına çarptım.”

“Yaaa! Ve bunu benden sakladın?”

Uğur sağına döndü. “Saklamadım. Anlatmadım sadece.”

Aysel iyice sinirlenmişti. “Aynı şey!”

“Aynı şey değil Aysel, aynı şey değil,” dedi Uğur esneyerek. “Ben sana neyi anlatıyorum da bunu anlatacağım?”

“Zaten yıllardır aramızdaki tek sorun da bu,” diye cevap verdi Aysel kırgınlığını sesine yansıtmamaya çalışarak.

“Evet bu... Düşün bakalım, niye? İyi geceler sana, benim uykum geldi.”

Aysel saçını hızlı hızlı fırçalayarak cevap verdi. “İyi! Sana da iyi geceler!”

*

Handan ertesi sabah erkenden kalkıp yürüyüş yapmış, kahvaltıdan sonra da lobide biraz kitap okumuştur. Boya badana işlerini halletmek için gitmeye hazırlanırken Atlas gelip yanına oturdu ve “Günaydın Handan,” dedi dertli bir ses tonuyla.

“Günaydın Atlas.”

Çocuk ayağını çekingenlikle yere sürüyordu. “Sen Mecnun’un serasına mı gideceksin?”

“Evet.”

“Ona söyler misin? Bugün gelsin.”

“Söylerim.”

“Atlas seni özlemiş de.”

Handan gülümsedi. “Peki söylerim.”

“Bir de ona de ki...”

Genç kadın meraklandı. “Ne diyeyim?”

“Kırmızı de!”

“Kırmızı mı?”

Atlas başıyla onaylayarak açıkladı: “Evet. Sen öyle söyle... O anlar... Bizim aramızda şifre bu şifre!”

Handan kalkıp çocuğun saçlarını karıştırdı. “Peki söylerim. Hadi hoşça kal.”

“Hoşça kal.”

Handan resepsiyondaki kızla konuşan Rafet’e günaydın bile demeden el salladı ve bir sürü işinin olduğunu söyleyerek hızla dışarı çıktı.

Rafet kadının arkasından bakakaldı.. “Bu ne enerji sabah sabah!”

*

Nurcan perdenin arkasından Aysel ve Uğur’un evini gözetliyordu. Adamın arabasına binip uzaklaştığını görünce hemen telefonun başına gitti, numarayı tuşlarken vazgeçip ahizeyi yerine

bıraktı. Salonun ortasına gidip arkadaşının evine doğru bağırdı: “Hayır! Bu sefer aramayacağım! Suç sende Aysel! Bana dedikoducu dedin!”

*

Rafet ve Yannis, çok acil bir iş olmadıkça her sabah saat onda, yazın bahçede kışın lobide kahve içerek sohbet ederlerdi. Konu bazen özel hayatlarına gelse de genelde otel meselelerini hallederlerdi.

Rafet o gün bazı mali işlerle ilgili ortağının fikrini alıyordu. Maral da resepsiyondan düşünceli bir şekilde ikisini izliyordu. Uzun boylu, etine dolgun, beyaz tenli, hafif çekik kahverengi gözleri ve siyah saçlarıyla güzel bir kadındı. “Merhaba, rahatsız etmezsem biraz oturabilir miyim?”

Rafet Maral için de bir sandalye çekti. “Buyur bakalım.”

Yannis de gülümseyerek başıyla selam verdi ama rahatsız olmuştu.

Bunu anlayan Rafet onu kurtarmak için genç kadına döndü. “Eeee, işini özledin mi bakalım?”

Maral’ın bakışları Yannis’teydi. “Evet, çok özledim.” Rafet’e dönerek ekledi: “Biliyorsunuz, annem hastalanmasa gitmezdim.”

“Biliyorum... Hiç izin kullanmıyorsun ve bu hiç iyi değil, bu yıl sezon sonu seni zorla başka yere tatile yollayacağım, bilesin.”

“Ben burada çok mutluyum, inanın bir gün bile buradan ayrılmak istemiyorum.”

Kısa bir sessizlikten sonra kahvesini bitiren Yannis ayağa kalktı. “Ben mutfakta işlere bakayım...”

“Şey... Ben size memleketten ufak birer hediye getirdim,” diyerek paketleri Yannis’e ve Rafet’e uzattı.

Rafet hemen hediyesini açtı, çok şık bir şaldı bu, hemen omuzlarına attı. “Çok teşekkür ederim. Çok güzel ama gerçekten gerek yoktu Maral,” dedi gülümseyerek.

Yannis ise teşekkür edip, “Sonra açarım,” diyerek oradan hızla uzaklaştı.

Maral onun arkasından uzun uzun üzüntüyle baktı.

Rafet kızın bu hâline üzülmüyordu, belki konuşmak iyi gelir diye düşündü. Maral ona açılırsa, Yannis’in kızı bir ilgisi olmadığını kırmadan söyleyebilirdi. Doğrudan sordu: “Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı? Dertleşelim mi biraz?”

“Yok Rafet abla... Ben işimin başına gideyim,” diyerek yerine döndü Maral.

*

Bazı hesapları görüşmek için muhasebecisinin bürosuna uğrayan Uğur kahvesinden son yudumu alırken, “Ziyade olsun Hakkı Bey,” dedi. On beş yıldır iş çerçevesinden ileri gitmese de karşılıklı anlayış ve saygıya dayanan bir dostlukları vardı.

“Afiyet olsun Uğur Bey.”

“Her şey tamamsa ben gideyim artık kahveye.” Kapıdan çıkmak üzereyken aklına bir şey gelince duraksadı. “Ha, bugün ya da yarın bizim köyden Zeki gelirse ona iki bin lira verir misin?”

“Peki. Hangi hesaptan vereyim?”

“Benim kişisel hesaptan.” Sesini biraz alçaltarak tembihledi. “Aramızda kalsın olur mu?”

“Her zaman,” dedi Hakkı tebessümle.

*

Handan taksiyle seraya gidip içeri girdi ve etrafa bakındı. Kimseyi göremeyince seranın içinde ilerlemeye başladı. Duyduğu müzik şoke olmasına neden oldu. *J.S. Bach*’tan *Arioso* çalıyordu, bitince *Ave Maria*’nın melodisi duyuldu.

Etrafı inceleyerek, "Handan Harikalar Diyarında," dedi kendi kendine. Adını bilmediği, ilk kez gördüğü ne kadar çok çiçek vardı burada! Görüntü muhteşemdi! Çiçek olmamak ne kötü diye düşündü.

O sırada Mecnun elinde bir kupa çayla evden çıktı ve Handan'ı görünce durup bir süre izledi. Genç kadının çiçeklere hayran hayran baktığını, uzanabildiği çiçekleri okşadığını, dizlerinin üstüne çöküp onları öptüğünü görünce arkasından yaklaşarak bağırdı: "Bu saatlerde hepsi buna bayılır. Bachhh! A-ri-o-so... Sonra Ave Ma-ri-a... Genel olarak Bach sever bunların hepsi ama tabii hepsinin ayrı ayrı sevdiği birçok parça var."

Handan adamın yanına gidip elini uzatırken gülererek konuştu. "Sanırım meşhur Mecnun sizsiniz. Ben Handan."

"Öyle mi? Meşhur mu dediler, deli mi?"

Genç kadın gülümseyerek cevap verdi. "Deli olduğunuz konusunda uyardılar tabii."

Mecnun az ileriden iki ufak tabure getirdi ve oturdular.

"Evet dinliyorum. Derdiniz nedir?"

"Derdim yok," dedi Handan. "Buraya taşınıyorum ve bahçeme bir bahçıvan lazım."

"Niye?"

Handan bir an kendini duruşmada zannetti, adamın dilinden anladığını düşünüyordu. "Çünkü eve girip çıkarken çeşitli çiçekler bana gülümsesin istiyorum..." Mecnun'un gülümsediğini görünce güvenle devam etti. "Hatta mümkünse bazıları kahkaha atsın istiyorum..." Adam herhangi bir cevap vermeyince ekledi: "Kendim de yaparım... Aslında biraz düzenlendikten sonra hep kendim yapacağım ama henüz o kadar bilgim yok her çiçek hakkında."

"Başka?"

"Ve çiçeklerin hiçbiri bana küsmesin istiyorum. Hatta suratlarını buruşturmasınlar bile," dedi gülererek.

Mecnun onu şöyle bir süzdü ve eliyle deli misin işareti yaparak sordu: "Sende de biraz var mı?"

Genç kadının ilginç ve muhteşem bulduğu bu mekân bir o kadar da komikti aslında. Adamın tavırları, onu sınaması, konuşurken yüzünün aldığı şekil, vurdumduymazlığı, her şey çok komik geldi bir an ve gülererek sordu: "Niye öyle dedin? Çomanın sana 'beni sakla beni sakla!' mı dedi? Ama soruna net cevap istersen, hayır ben deli değilim aksine çok normalim."

Adam kahkaha attı. "Sen hakikaten delisin, ben deliyi beş yüz metreden tanırım."

Handan çocuksu bir merakla sordu: "Bahçemle ilgilenecek misin?"

"Memnuniyetle..." dedi adam. "Hem de sana eşsiz bir bahçe yapacağım!"

"Çoook teşekkürler..." diye bağırdı Handan ellerini çırparak. "Ha, bu arada Atlas seni bekliyor bugün, özlemiş seni... Bir de sana 'kırmızı' dememi söyledi, sen anlarmışsın bu şifreyi."

Mecnun'un yüzü düşünceli bir hal aldı. "Tamam, Atlas'a söyle, uğrarım."

Handan aklına bir şey gelince şöyle bir düşündü ve evet, tam sırası dedi kendi kendine. "Mecnun?"

"Efendim?"

"Deliliğine güvenerek senden başka bir konuda da yardım isteyebilir miyim?"

Adam ona merakla baktı ve ne gibi dercesine gözünü kırptı.

Handan ayağa kalkıp anlatmaya başladı ve elleriyle başının üzerinde daireler çizerek, eğilmeden reverans yaparak, ellerini ileri uzatıp çamaşır silkeler gibi sallayarak on dakika kadar konuştu.

Mecnun bir ara gülmeye başladı, fakat genç kadın istifini bozmadan aynı coşkuyla elini kolunu sallaya sallaya anlatmaya devam etti ve duydukları adamın kahkahaya boğulmasına neden oldu.

Handan sonunda susunca gülmemek için kendini zor tutan Mecnun, "Anlamıştım..." dedi. "Daha görür görmez anlamıştım ben senin normal olmadığını!" Gülümseyerek ellerini gökyüzüne doğru açıp, "Yaşasın! Buralarda artık yalnız değilim!" diye bağırdıktan sonra alçak sesle devam etti. "Deli Handan geldi."

Genç kadın yüzüne çok ciddi bir ifade kondurarak cevap verdi. "Sen kendine bak önce!"

Mecnun yine güldü.

"Eeee? Ne diyorsun, bana yardım edecek misin?" diye sordu Handan.

“Evet evet evet!”

“Ama hem öncesinde hem de sonrasında. Yan çizmek yok, anlaştık mı?” Elini uzattı.

“Anlaştık... Hem de ne güzel anlaştık!” dedi Mecnun onun elini sıkarken.

Handan dönüp kapıya doğru yürürken, “En kısa zamanda hallediyorsun o zaman,” dedi.

“Bir çay içseydin...” diye bağırdı Mecnun arkasından.

Handan eliyle hoşça kal işareti yaparken, “Sonra bol bol içeceğiz nasılsa!” diye bağırdı.